

Kanaanka

Mnoštvo je pokušalo Isusa kamenovati zbog njegovih riječi, a ne zbog čuda koja je učinio.

Kanaanka

„Pokazao sam vam mnoga dobra djela od svog Oca; za koje od ovih djela me kamenuješ? Židovi mu odgovoriše i rekoše: “Ne kamenujemo vas ni za kakvo dobro djelo, već za bogohuljenje; jer, postajući čovjekom, postajete Bog sam sebi “(Ivan 10:32-33).

„A kad je Isus otišao odatle, otišao je u dijelove Tira i Sidona. I gle, jedna Kanaanka, koja je napustila to okruženje, zavapila je govoreći: Gospode, sine Davidov, smiluj mi se, da je moja kći jadno demonizirana. Ali nije odgovorio ni riječi. A njegovi učenici, došavši k njemu, moljahu ga govoreći: oprosti se, ko je vikao za nama. A on odgovori i reče: Poslan sam samo k izgubljenim ovcama kuće Izraelove. Tada je došla i poklonila mu se govoreći: Gospode, pomози mi! Ali on je odgovorio i rekao: Nije dobro uzimati dječji hljeb i bacati ga štencima. A ona je rekla, da, Gospode, ali psi jedu i mrvice koje padaju sa stola njihovih gospodara. Tada joj Isus odgovori i reče joj: o ženo, velika je tvoja vjera! Neka to bude učinjeno za vas kako želite. I od toga časa ozdravi njezina kći “ (Mt 15:21-28).

Strani vjernik

Nakon što je farizejima zamjerio da misle da je služenje Bogu

jednako slijeđenju tradicija ljudi (Marko 7: 24-30), Isus i njegovi učenici otišli su u zemlje Tira i Sidona.

Evandelist Lucas jasno govori da je u stranim zemljama Isus ušao u kuću i nije želio da znaju da je on tamo, međutim, to nije bilo moguće sakriti. Grkinja, sirofeničanka krvi, koja je imala kćerku opsjednutu nečistim duhom, nakon što je čula za Isusa, počela ju je moliti da izbací duh koji ju je mučio iz njene kćeri.

„Jer je žena, čija je kći imala nečist duh, čula za njega, otišla i bacila mu se pred noge“ (Mk 7:25).

Evandelist Matej opisao je da je žena napustila susjedstvo i počela plakati govoreći:

– Gospode, sine Davidov, smiluj mi se što je moja kći jedno demonizirana! Ali, uprkos molbama, čini se da je Isus nije čuo.

Za razliku od mnogih drugih koji su čuli za Isusa, Kanaanka je proglasila jedinstvenu istinu:

– ‘Gospode, sine Davidov, smiluj mi se ...’.

Žena nije vapila za mađioničarem, čarobnjakom, iscjeliteljem, čudotvorcem, liječnikom itd., Ali je vapila za Davidovim sinom. Dok su se djeca Izraelova pitala je li Hristos zaista Sin Davidov, Sin Božji, Kanaanka je uzviknula puna sigurnosti: – ‘Gospode, Davidov sine ...’, neobična sigurnost u odnosu na spekulacije gomile

“I čitava se mnoštvo začudi i reče: ‘Nije li ovo Sin Davidov?’ (Mt 12,23).

Bog je u svetim spisima obećao da će Mesija biti Davidov sin, a narod Izraela radovao se njegovom dolasku. Bog je obećao da će Davidov potomak, prema tijelu, sagraditi kuću Bogu i da će Izraelovo kraljevstvo biti uspostavljeno iznad svih kraljevstava (2. Sam. 7:13, 16). Međutim, isto proročanstvo je

jasno stavilo do znanja da će ovaj potomak biti Božji Sin, jer će sam Bog biti njegov Otac, a potomak njegov Sin.

„Ja ću mu biti otac, a on će mi biti sin; a ako dođem da prestupim, kaznit ću ga štapom ljudskim i prugama sinova čovječijih “(2. Sam 7:14).

Iako je rođena u Davidovoj kući, jer je Marija bila Davidov potomak, književnici i farizeji odbacili su Mesiju. Iako su Pisma vrlo jasno pokazala da Bog ima Sina, oni nisu vjerovali u Hrista i odbacili mogućnost da Bog ima Sina „Ko se popeo na nebo i sišao? Ko ti je zatvorio vetrove u šake? Ko je vode vezao za odjeću? Ko je uspostavio sve krajeve zemlje? Kako se zoves? A kako se zove tvoj sin ako to znaš? “ (Pr 30: 3).

Suočeno s Isusovim pitanjem: „Kako kažu da je Hristos sin Davidov?“ (Lk 20,41), njegovi optužitelji nisu mogli odgovoriti zašto je David svog sina proročki nazivao Gospodinom, ako je na djeci da poštuju roditelje, a ne roditelji prema djeci (Lk 20,44), međutim, šta je ta strana žena čuti za Hrista bilo je dovoljno da se zaključi da je Hristos Sin Božji kojeg je David nazvao Gospodom.

Sada, iako je bila strankinja, žena je čula za Krista i informacije koje su je došle dovele su je do zaključka da je Hristos obećani Mesija, Davidovo sjeme „Evo, dolaze dani, govori Gospod, kad ću podići pravednu granu Davidu; i kraljujući, kraljevat će i postupati mudro, i vršit će sud i pravdu na zemlji “(Jer 23: 5).

Zbog ženskog vapaja učenici su se uznemirili i zamolili Hrista da je pošalje. Tada je Isus odgovorio učenicima rekavši:

– Poslan sam samo izgubljenim ovcama kuće Izraelove.

Iako je bio u stranoj zemlji, Isus je naglasio koja je njegova misija „Došao je po svoje, a njegovi ga nisu primili“ (Ivan 1:11); „Izgubljene ovce su moj narod, njihovi pastiri su ih učinili krivima, prema planinama koje su im skrenuli; od brda

do brda hodali su, zaboravili su svoje počivalište “(Jer 50: 6).

Dok su izraelski ljudi zaboravili na ‘mjesto svog odmora’, Bog je poslao njihovog Sina, rođenog od žene, da ih najavi:

„Dođite k meni svi koji ste umorni i potlačeni, a ja ću vas odmoriti“ (Mt 11,28);

„O njegovom Sinu koji se rodio od Davidovih potomaka po tijelu“ (Rim 1,3).

Kad saziva svoj narod govoreći: – Dođite k meni svi koji ste umorni i potlačeni, Isus se prepoznaje kao ispunjenje onoga što su prorekla Jeremijina usta.

Mesijin narod ga je odbio, ali Kanaanka je prišla Isusu i poklonila mu se rekavši:

– Gospode, pomози mi!

Evandelist Matej jasno stavlja do znanja da ga je, pošto je žena tražila pomoć od Hrista, obožavala. Jer je povikao:

– Gospode, pomози mi! Ženski je zahtjev bio da se pokloni Sinu Davidovom.

Čuvši za Isusa, žena je vjerovala da je On Davidov Sin, a istovremeno je vjerovala da je Hristos Sin Božiji, jer Ga je obožavala tražeći pomoć. Evandelist jasno stavlja do znanja da je čin traženja od Hrista da mu podari dar oslobađanja njegove kćeri od tog strašnog zla, za ljude nemogućeg, predstavljao obožavanje.

Obožavanje žene očito nije imalo učinka, kao što je Isus rekao: -Nije dobro uzimati dječji hljeb i bacati ga štencima. Hristov odgovor ženi bio je dopuna Hristovom odgovoru učenicima.

Zapis evandelistu Marka daje tačno značenje Hristove

fraze: „Neka djeca prvo budu zadovoljna; jer nije prikladno uzimati dječji hljeb i bacati ga štencima “(Marko 7:27). Isus je isticao da je njegova misija povezana s Izraelovom kućom, a njezino će prisustvovanje biti usporedivo s činom porodičnog čovjeka koji uzima hljeb svojoj djeci i daje ga štencima.

Odgovor Kanaanke je iznenađujući jer se nije ponašala ugodno u odnosu na pse i odgovara: – Da, Gospode, ali psići jedu i mrvice koje padaju sa stola njihovih gospodara. Potvrđuje ono što joj je Isus rekao, međutim, naglašava da nije tražila hranu za svoju djecu, već mrvice koje pripadaju psićima.

Za tu ženu mrvica sa stola Sina Davidova bila je dovoljna da riješi njen problem. Pokazala je da nije namjeravala uzimati hljeb od djece koja su imala pravo biti sudionici stola, ali mrvica koja je pala sa stola Davidova sina bila je dovoljna.

Tada mu je Isus odgovorio: – O ženo, velika je tvoja vjera! Neka to bude učinjeno za vas kako želite. I od tog časa, kći žene bila je zdrava.

Važno je napomenuti da je Kanaanki prisustvovalo zato što je vjerovala da je Hrist Božji izaslanik, Sin Davidov, Gospodin, a ne zato što je Isusa ganulo stanje očajne majke. Nije očaj oca ili majke ono što natjera Boga da pritekne u pomoć ljudima, jer Hristos, kada je čitao Sveto pismo kod proroka Izaije, koji kaže „Duh Gospodnji je na meni ...“, rekao je: „Danas se ispunilo ovo Pismo u vašim ušima“ (Luka 4:21) i jasno stavio do znanja da je pouzdanje u Boga ono što pokreće ruku Božju, jer je bilo bezbroj udovica. siromašan u Jeruzalemu, međutim, Ilija je poslan u kuću strane udovice. Jer? Budući da je ta stanovnica grada Sarepta de Sidom prepoznala da je Ilija prorok, i uprkos njenoj potrebi, koja se graničila s očajem, pokazala je svoje pouzdanje u Boga pokoravajući se prorokovoj riječi (Luka 4:25 -26).

Svjedočanstvo Svetog pisma

Mnogi koji su slijedili Hrista imali su potrebe slične potrebama Kanaanke, međutim, ta se majka izdvojila iz mnoštva jer je prepoznala dvije osnovne istine:

1. da je Hristos bio sin Davidov i;
2. Sin Božji, Gospod.

Iako je Hristos poslan izgubljenim ovcima izraelske kuće, najavljujući evanđelje i čineći mnoga čuda, djeca Izraela smatrala su Isusa Hrista samo još jednim prorokom

– „Neki, Jovan Krstitelj; drugi, Elias; a drugi Jeremija ili jedan od proroka “(Mt 16,14).

Kako djeca Jakova nisu prepoznala Isusa kao izaslanika Boga, sina čovječjeg, Hristos se obratio svojim učenicima: ‘A ti, za koga kažeš da sam ja?’. Tada je apostol Petar divno priznao (priznao) da je Hristos sin Boga živoga.

Kako Židovi nisu mogli vidjeti da je Krist obećani Mesija, iako su u rukama imali Sveto pismo, istinsko svjedočanstvo Boga o Njegovom Sinu, Isus je naložio svojim učenicima da nikome ne objavljuju ovu istinu.

„Tada je zapovjedio svojim učenicima da nikome ne govore da je Isus Hrist“ (Mt 16,20).

Zašto Isus nije želio da učenici izjave da je On Krist?

Jer je Isus želio da ljudi vjeruju u njega prema Pismu, jer su oni ti koji su svjedočili o njemu. To je zato što Isus jasno kaže da: nije prihvatio svjedočenje ljudi i ako svjedoči o sebi, njegovo svjedočenje ne bi bilo istinito „Ako svjedočim o sebi, moje svjedočenje nije istina“ (Ivan 5:31), i da je svjedočenje Oca (iz Svetog pisma) bilo istinito i dovoljno „Postoji još jedan koji svjedoči o meni i znam da je njegovo svjedočenje o meni istinito“ (Ivan 5:32).

Iako razumijemo da je Ivan Krstitelj svjedočio o Kristu, ipak je njegovo svjedočenje bilo svjedočenje istine „Poslali ste glasnike Jovanu i on je posvjedočio istinu“ (Ivan 5:33), to jest, sve što je Krstitelj rekao bilo je izravno vezano uz Sveto pismo, jer je samo Božja riječ istina (Ivan 17:17).

Isus sada nije želio da njegovi učenici otkriju da je On Krist, jer ne prima svjedočenje od ljudi (Ivan 5:34), prije nego što je imao veće svjedočanstvo, svjedočenje Oca i svi ljudi moraju vjerovati u svjedočenje da Bog zapisano o Njegovom sinu u Svetom pismu „Pretražujete Pisma, jer mislite da u njima imate vječni život, a oni svjedoče o meni“ (Ivan 5:39).

Vjerovanje u Boga ne proizlazi iz čuda, prije svjedočenja koje su proroci najavili o istini (Ivan 4:48). Govoriti „čuda“ nije dokaz istine. Apostol Petar jasno pokazuje čemu svjedočiti: „Ali riječ Gospodnja ostaje zauvijek. I ovo je riječ koja je evangelizirana među vama “(1. Petrova 1,25). Svjedočiti znači govoriti Božju riječ, govoriti ono što govori Sveto pismo, objavljujući ljudima da je Hristos Sin Božji.

Danas je naglasak mnogih na ljudima i čudima koja oni čine, ali Biblija jasno pokazuje da se služba apostola nije temeljila na čudima, već na riječi. Prvi Petrov govor izložio je stanovnike Jeruzalema svjedočenju Svetog pisma (Djela apostolska 2:14 -36). Čak i nakon što je hrom čovek izlečio na vratima hrama, ukorio je svoje slušaoce da se ne začude čudesnom znaku (Dela 3:12), a zatim je izložio svedočenje Svetog pisma (Delo 3:13 -26) .

Kad su Jevreji kamenovali Stjepana, bio je poput Ivana Krstitelja, svjedočeći o istini, to jest izlažući svjedočanstvo koje je Bog dao o njegovom Sinu, objavljujući Sveto pismo bijesnoj gomili (Djela 7:51 -53).

Da je Stjepan brojao čudesna znamenja, nikada ne bi bio kamenovan, jer je odbijanje ljudi povezano s riječju

evanđelja, a ne s čudesnim znakovima (Ivan 6:60). Gomila je htjela kamenovati Isusa zbog njegovih riječi, a ne zbog čuda koja je učinio.

„Pokazao sam vam mnoga dobra djela od svog Oca; za koje od ovih djela me kamenuješ? Židovi mu odgovoriše i rekoše: “Ne kamenujemo vas ni za kakvo dobro djelo, već za bogohuljenje; jer, postajući čovjekom, postajete Bog sam sebi “(Ivan 10:32 -33).

Mnogi su vidjeli čudo koje je Krist učinio za Kanaanku, međutim, gomila koja ga je slijedila nije priznala da je Isus Sin Davidov kao što je to učinila kad je čula o vječnoj Riječi, Gospodinovoj riječi koja ostaje zauvijek. Izraelskom narodu bilo je dato da sluša Sveto pismo, ali nedostajalo im je Kanaanke koja je, čuvši za Isusa, odala priznanje i povikala za Davidovim Sinom i klanjala mu se.

Ženska razlika leži u činjenici da je čula i vjerovala, dok je mnoštvo koje je slijedilo Krista vidjelo čuda (Mt 11,20-22), ispitivalo svete spise (Ivan 5:39) i pogrešno zaključilo da je Isus samo Prorok. Odbacili su Hrista tako da nisu imali života (Ivan 5:40).

U Kanaanki i u mnogih neznabožaca koji su vjerovali, ispunila se Izaija:

„Tražili su me od onih koji nisu tražili mene, našli su me oni koji me nisu tražili; Rekao sam naciji koja nije dobila ime po meni: Evo me. Evo me “(Iz 65: 1).

Sada to znamo (vjera dolazi sluhom) i slušanje Božjom riječju, a ono što je žena čula bilo je dovoljno da vjeruje „Kako će onda pozvati onoga u koga nisu vjerovali? I kako će vjerovati u onoga za koga nisu čuli? i kako će čuti, ako nema nikoga da propovijeda? ” (Rim 10:14). Svatko tko čuje i vjeruje je blagoslovljen, jer je sam Isus rekao: “Isus mu reče: ‘Jer si me vidio, Toma, povjerovao si; blago onima koji nisu vidjeli, a vjerovali su “(Ivan 20:29).

Kako je Kanaanka vjerovala, vidjela je slavu Božju „Isus mu reče: ‘Zar ti nisam rekao da ćeš, ako povjeruješ, ugledati slavu Božju?’ (Jovan 11:40), za razliku od izraelskog naroda koji je očekivao da će vidjeti natprirodno kako bi mogao vjerovati „Rekli su mu: ‘Kakav znak onda činiš da ga možemo vidjeti i vjerovati u tebe? Šta radiš? “ (Jo 6:30).

Sada se slava Božja otkriva u Hristovom licu, a ne u čudesnim operacijama „Jer Bog, koji je rekao da svjetlost svijetli iz tame, svijetli u našim srcima, za osvjetljenje spoznaje slave Božje, u licu Isusa Hrista“ (2Ko 4: 6). Ono što spašava je sjaj lica Gospodnjeg koji je sakrio lice od kuće sinova Izraelovih “I čekat ću GOSPODA koji sakrije lice od kuće Jakovljeve, i čekat ću ga” (Iz 8,17; Ps 80,3).

Kanaanki su prisustvovali jer je vjerovala, ne zato što je stavila Isusa uza zid ili zato što ga je ucjenjivala rekavši: – Ako mi ne odgovorite, rastrgat ću Sveto pismo. Prije nego što joj je dodijeljeno puštanje kćerke, žena je već vjerovala, za razliku od mnogih koji žele čudesnu akciju da vjeruju.

Šta je Kanaanka čula o Hristu? Ako vjera dolazi kroz sluh, a sluh kroz Božju riječ. Ono što je Kanaanka čula nije svjedočenje čuda niti da se neko poznati obratio. Čuti da je neko postigao čudo ili pročitati transparent da je postigao milost neće natjerati osobu da otvoreno prizna da je Hristos Sin Davidov!

Svjedočanstvo koje proizvodi vjeru dolazi iz Svetih pisama, jer su ona svjedočanstva Hristova. Reći da je umjetnik preobraćen ili da je neko ostavio drogu, prostituciju itd. Nije zakon i zapečaćeno svjedočanstvo među Hristovim učenicima. Prorok Isaija je jasan: „Zakonu i svjedočenju! Ako ne govore prema ovoj riječi, to je zato što u njima nema svjetla “(Iz 8,20).

Svjedočanstvo je zaštitni znak crkve, a ne čudesni znakovi, jer je sam Hristos upozorio da će lažni proroci raditi

znakove, prorokovati i istjerivati đemone (Mt 7,22). Plod koji proizlazi s usana, odnosno svjedočanstvo je razlika između istinskog i lažnog proroka, jer će lažni prorok doći prerušen u ovcu, tako da ih je po djelima i izgledu nemoguće prepoznati (Mt 7,15) -16).

‘Tko vjeruje u mene prema Pismu’, to je stanje koje je uspostavio Krist, tako da u ljudima ima svjetlosti. „Ko vjeruje u mene, kako kaže Pismo, rijeke žive vode poteći će iz njegove maternice“ (Jovan 7:38), jer su Hristove riječi Duh i život (Jovan 6:63), neraspadljivo sjeme i samo takvo seme klija novi život koji daje pravo na život večni (1. Petrova 1:23).

Ko vjeruje u Hrista kao Sina Davidova, Gospodara, Sina živoga Boga, više nije stranac ni stranac. Neće živjeti od mrvica koje padaju sa stola njegova gospodara, ali postao je sugrađanin svetaca. Postao učesnik Božje porodice „Čim više niste stranci ili stranci, već sugrađani svetaca i porodice Božje“ (Ef 2,19).

Tko vjeruje u Davidova Sina, vjerovao je u potomka obećanog Abrahamu, stoga je blagoslovljen kao vjernik Abraham i sudionik svih blagodati koje je Bog obećao preko svojih svetih proroka, jer sve što su proroci napisali, pisalo je o Sinu (Jovan 5:46 -47; Jevr 1: 1-2).

Tko vjeruje, može sve činiti u Bogu, kako stoji:

„Koji su vjerom osvajali kraljevstva, prakticirali pravednost, postizali obećanja, lavovima zatvarali usta, gasili silu vatre, pobjegli s ivice mača, iz slabosti crpili snagu, u bici u kojoj su se borili, postavili su vojske stranci. Žene su uskrsnućem primile svoje mrtve; neki su mučeni, ne prihvatajući njihovo izbavljenje, da bi postigli bolje uskrsnuće; A drugi su doživljavali prezir i bič, pa čak i lance i zatvore. Kamenovani su, piljeni, suđeni, ubijani mačem; hodali su obučeni u ovčje i jareće

kože, bespomoćni, napaćeni i maltretirani (kojih je svijet bio nedostojan), lutajući pustinjama i planinama, te zemljinim jamama i pećinama. I svi ovi, nakon što su imali svjedočanstvo vjerom, nisu postigli obećanje, Bog je pružio nešto bolje o nama, da neće biti usavršeni bez nas “(Heb 11:33 -40).